

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU I COLL
Bisbe de Terrassa

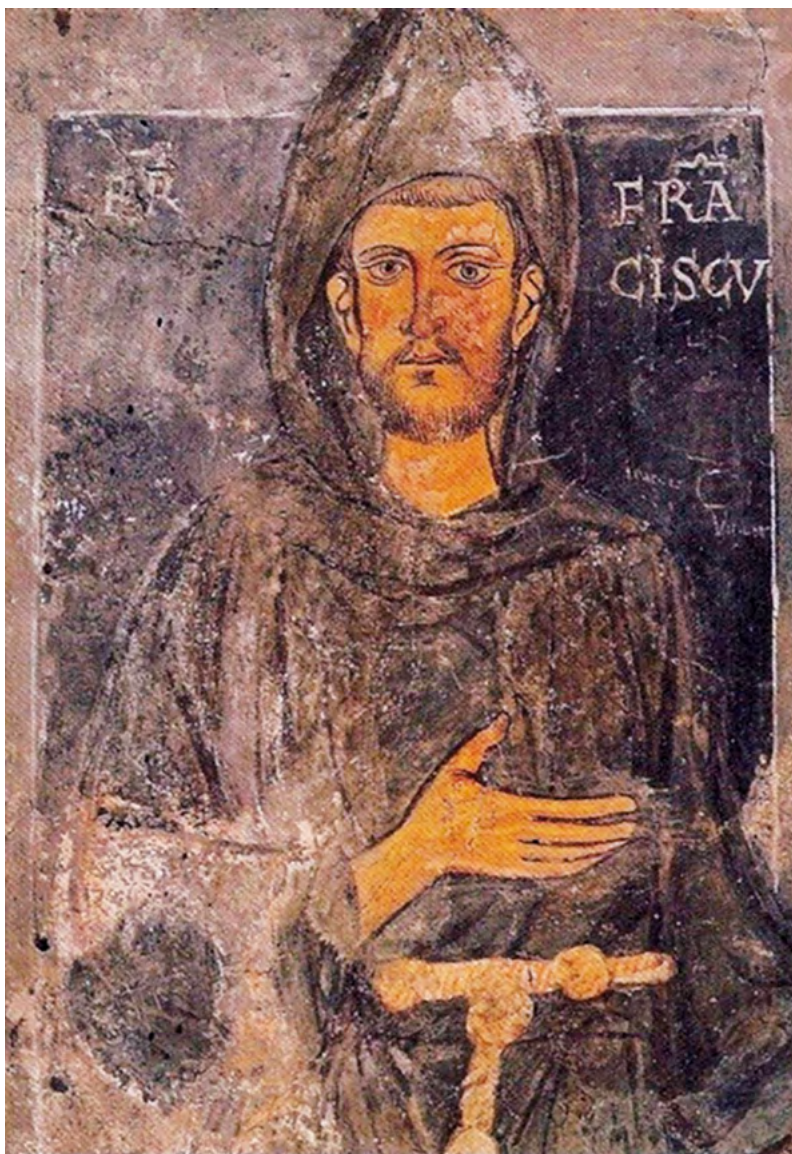

«Pau i bé». Sant Francesc d'Assís

Diumenge vinent l'Església celebra la festa de sant Francesc d'Assís. I durant tot aquest any estem celebrant el vuitè centenari del seu trànsit, és a dir de la seva mort. Amb aquest motiu, l'Església ha proclamat un Any Jubilar fins al gener del 2027. Però aquesta celebració ha de ser molt més que recordar un personatge històric, un sant que va viure fa segles. Han passat vuit-cents anys des d'aquell 3 d'octubre del 1226 en què Francesc va entregar la seva ànima al Senyor, però el seu testimoni continua viu, i per nosaltres és una oportunitat per mirar cap a un germà nostre que va saber descobrir la presència de Déu en la senzillesa, en els petits, en la fraternitat i en la creació i, sobretot, en Jesucrist.

Francesc va néixer en un temps marcat per les diferències i els conflictes. Tanmateix, la seva vida va prendre un rumb nou quan va decidir viure l'Evangeli amb radicalitat, desprenent-se d'allò que l'allunyava de l'essencial i apropant-se a aquells que més necessitaven ser acollits. El seu camí va ser el de la senzillesa, la pobresa, l'alegria i la fraternitat.

Avui, tants anys després, el seu testimoni continua interpel·lant-nos. En un món que sovint ens convida a acumular, competir i buscar l'èxit personal, Francesc ens recorda que els cristians tenim la necessitat d'anar a l'essencial; el valor de viure amb menys per poder estimar més; de mirar l'altre no com un estrany sinó com un germà; i de tenir cura de la terra

com d'una casa que compartim i que hem rebut com un do.

Francesc no es va limitar a admirar Jesús; va voler seguir-lo, viure com Ell i posar l'Evangeli al centre de la seva existència. Va descobrir que la veritable felicitat no estava a tenir més, a ser reconegut o acumular poder, sinó a fer-se petit, pobre i germà de tots. El seu encontre amb un lepros va ser per a ell una experiència decisiva: acostar-se al que patia va transformar el seu cor. I així va comprendre

que estimar Déu significa també acostar-se al germà, especialment a qui la nostra societat pot deixar al marge. La seva coneguda salutació, «Pau i bé», resumeix d'alguna manera tot un estil de vida. La pau que Francesc va cercar no era simplement l'absència de conflictes, sinó una pau nascuda d'un cor reconciliat amb Déu, amb els altres i amb la creació.

Aquest centenari ha de ser per a nosaltres una invitació a renovar la nostra pròpia mirada a tornar a l'essencial. A recuperar la capacitat d'admirar-nos davant les coses senzilles. A escoltar aquells que viuen a les perifèries de la nostra societat. A bastir ponts allà on hi ha divisions. I a preguntar-nos, cadascú des de la seva pròpia realitat, què podem fer per construir un món més fratern, més just i més proper a l'Evangeli.

Que l'exemple de sant Francesc ens ajudi a caminar amb humilitat i alegria, conscients que potser no estem cridats a so-

lucionar tots els problemes del món ni a fer grans coses, però sí a fer allò que sigui possible per a cada un, i a viure amb amor les petites coses que cada dia tenim al davant.

Que sant Francesc intercedeixi per l'Església que tant va estimar, i que puguem fer nostre també el seu esperit de fraternitat i repetir, amb la vida i no només amb les paraules: «Pau i bé».

Escolta aquí
la carta
del Bisbe

ENTREVISTA

Quan les mans són la veu

KATE MADRIAGA

La Kate Madriaga és una noia filipina que col·labora com a voluntària amb la Pastoral del Sord de Barcelona des de fa aproximadament un any. Arran de la seva participació en el Jubileu de l'Esperança, la Kate va viure un procés de reafirmació de la fe. Assegura que el fet de compartir la fe amb les persones sordes l'apropa molt més a Déu. Avui se celebra el Dia Internacional de les Persones Sordes.

Per què et va fer canviar aquest pelegrinatge?

Portava un temps dubtant de la meua pròpia fe. Per molt que intentava trobar les respostes servint, no les trobava. Vaig pensar que fer el Jubileu dels Joves podia ser el darrer contacte que tindria amb la religió, però no va ser així: en una estona d'adoració vaig sentir com el meu cos i la meua ànima em demanaven que em confesés. I en aquell moment vaig trobar l'única resposta que necessitava!

Com vas entrar en contacte amb la Pastoral del Sord?

Vaig coincidir amb ells a la JMJ de 2023 i a la trobada Jubilar dels Joves del 2025, però vaig prendre contacte el dia de la Mercè de l'any passat, després de la meua conversió. Al principi només assistia a les classes de llengua de signes. Però paulatinament he anat participant a la resta d'activitats. Intento col·laborar en tot el que sigui possible.

Per què et fa feliç compartir la fe amb els membres de la Pastoral del Sord?

Perquè són persones amb puresa i paciència en el cor. Són dues virtuts que considero que podem aprendre d'ells: tenen molta paciència per explicar i entendre. A més, en el grup hi ha un gran sentiment de família, d'integració i moltes rialles. Tot això m'apropa al Senyor. Expressar la fe a través de les mans m'apropa més a Déu. Les mans són la veu i això demostra que no sempre fa falta utilitzar la veu per compartir l'amor del Senyor.

Òscar Bardají i Martín

BISBAT DE TERRASSA

El Santuari de Puiggraciós torna a dependre de la parròquia de l'Ametlla del Vallès

MN. FIDEL CATALÁN

Vicari general i administrador parroquial de l'Ametlla del Vallès

Des del dia 7 de setembre, data en què marxaren les monges benedictines de Puiggraciós, el santuari torna a dependre directament de la parròquia de Sant Genís de l'Ametlla del Vallès.

Tot i formar part civilment del municipi de Figaró-Montmany, eclesiàsticament depèn de la parròquia de l'Ametlla del Vallès des de l'any 1946, data en la qual va tenir lloc el seu traspàs des del bisbat de Vic. Quan l'any 1973 s'instal·là una petita comunitat de monges del monestir de Sant Pere de les Puel·les, la parròquia establí un conveni de cessió d'ús i administració que ara ha quedat resolt definitivament per la marxa de les darres monges.

A partir d'ara, doncs, des de la parròquia s'atén també el santuari en les seves celebracions i en la gestió de les instal·lacions. Per tal de fer-ho, el rector ha creat un Consell del Santuari format per persones de les parròquies properes, recuperant d'aquesta manera el seu sentit arxiprestal.

El santuari tornarà a estar **obert a partir del dilluns 28 de setembre tots els dies de 9 a 18 h, excepte els dimarts**, i hi haurà una persona per a l'atenció dels pelegrins. I **la Missa se celebra cada diumenge a les 9.45 h. Per atendre els grups que vulguin reunir-s'hi caldrà contactar directament amb el rector de la parròquia a través de la pàgina web: santuari.depuiggracios.cat**. De moment sense hostatgeria, ja que una hostatgeria demana unes condicions logístiques, econòmiques i jurídiques que caldrà avaluar per estudiar la seva viabilitat.

S'inicia una nova etapa, una més en una llarga història de fe i devoció que va més enllà de persones, institucions i comunitats, una història en la qual la Mare de Déu ens guia amb el seu esguard maternal. Ella és l'única que hi roman.

Una nova etapa per continuar ajudant a propiciar en cada persona que s'hi acosta un encontre amb Déu, amb un mateix i amb la comunitat, que és l'Església.

Lectures de la missa diària i santoral

28. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.)

[Jb 1,6-22 / Sl 16 / Lc 9,46-50]. Sant Venceslau, mr. (935), duc de Bohèmia; sant Llorenç Ruiz, pare de família filipí, i companys, màrtirs a Nagasaki (s. XVII); sant Simó Rojas, prev. trinitari, de Valladolid; santa Eustoqui, filla de santa Paula; beat Francesc Castelló i Aleu, mr.

29. □ Dimarts [Dn 7,9-10,13-14 (o bé: Ap 12,7-12a) / Sl 137 / Jn 1,47-51]. Sants arcàngels Miquel (patró dels radiòlegs i els radioterapeutes), Gabriel (patró de la radiodifusió i les telecomunicacions) i Rafael (o Rafel, patró dels emigrants); sant Fratern, bisbe; santa Gudèlia.

30. □ Dimecres [Jb 9,1-12,14-16 / Sl 87 / Lc 9,57-62]. Sant Jeroni, prev. i dr. de l'Església, dàlmata, mort a Betlem (420), patró dels llibreters, biblistes i traductors; santa Sofia, viuda.

1. □ Dijous [Jb 19,21-27a / Sl 26 / Lc 10,1-12]. Santa Teresa de l'Infant Jesús (1873-1897), vg. carmelitana a Lisieux i dra. de l'Església, patrona de les missions; sant Remigi (†530), bisbe de Reims.

2. □ Divendres [Jb 38,112-21;39,33-35 / Sl 138 / Mt 18,1-5,10]. Sants Àngels de la Guarda; Mare de Déu de l'Acadèmia (1862), patrona de la ciutat de Lleida (1946); sant Sadurní, ermità, a Sòria; beat Berenguer de Peralta, bisbe electe de Lleida.

3. ■ Dissabte [Jb 42,1-3,5-6,12-16 / Sl 118 / Lc 10,17-24]. Sant Francesc de Borja (Gandia, 1510 - Roma, 1572), prev. jesuïta; sant Gerard o Grau, abat; santa Maria-Josepa Roselló, fund.

4. ■ † Diumenge vinent, XXVII de durant l'any (lit. hores: 3a setm.)

[Is 5,1-7 / Sl 79 / Fl 4,6-9 / Mt 21,33-43]. Sant Francesc d'Assís (1182-1226), iniciador del franciscanisme (OFM...), defensor dels llocs sants i patró dels ecologistes, els veterinaris i els pessebristes; sant Petroni, bisbe; santa Àurea, vg.

Intencions del Sant Pare per al mes d'octubre

Preguem perquè la pastoral de la salut mental s'integri en tota l'Església, ajudant a superar l'estigma i la discriminació envers les persones amb malalties mentals.

DIUMENGE XXVI DE DURANT L'ANY

Lectura de la profecia d'Ezequiel (Ez 18,25-28)

El Senyor diu: «Vosaltres penseu: No va ben encaminada la manera d'obrar del Senyor. Poble d'Israel, escolta bé això que et dic: ¿No és la vostra manera d'obrar i no la meva, la que va desencaminada? Si el just deixa d'obrar el bé, comet el mal i mor, morirà per culpa seva. Però si el pecador es converteix, deixa de fer el mal i obra amb justícia i bondat, salvarà la seva vida. Només que reconegui el mal que havia fet i es converteixi, viurà i se salvarà de la mort».

Salm responsorial (24)

R. *Recordeu-vos, Senyor, de la vostra pietat.*

Feu que conegui, Senyor, les vostres rutes, / que aprengui els vostres camins. / Encamineu-me en la vostra veritat, instruiu-me, / perquè vós sou el Déu que em salveu; / i cada moment espero en vós. R.

Recordeu-vos, Senyor, de la vostra pietat / i de l'amor que heu guardat des de sempre. / No us recordeu dels pecats que he comès de jove, / compadiu-vos de mi, vós que estimeu tant. R. El Senyor, bondados i recte, / ensenya el bon camí als pecadors. / Encamina els humils per sendes de justícia, / els ensenya el seu camí. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Flp 2,1-11)

Germans, per tot el que trobeu en Crist, de fortalesa d'ànima, d'amor que consola, de dons de l'Esperit, d'afecte entranyable i de compassió, us suplico que em doneu plenament el goig de veure-us units per uns mateixos sentiments i per una mateixa estimació dels uns pels altres, unànimes i ben avinguts. No feu res per rivalitat ni per vanaglòria. Mireu els altres amb humilitat i considereu-los superiors a vosaltres mateixos. Que ningú no es guiï pels propis interessos, sinó que miri pels altres. Tingueu els mateixos sentiments que heu vist en Jesucrist: ell, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes, i començant de captenir-se com un home qualsevol, s'abaijà i es feu obedient fins a acceptar la mort i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeguin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.

✠ Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 21,28-32)

En aquell temps, Jesús digué als grans sacerdots i als notables del poble: «¿Què us en sembla? Un home que tenia dos fills, va dir al primer: Fill meu, ves a treballar a la vinya, avui. Ell respongué: No hi vull anar. Però després, se'n penedí i hi anà. El pare digué això mateix al segon i aquest li respongué: Hi vaig de seguida, pare. Però no hi anà. ¿Quin d'aquests dos va fer el que el pare volia?». Li responen: «El primer». Jesús els diu: «Us dic amb tota veritat que els publicans i les dones de mala vida us passen al davant cap al Regne de Déu, perquè ha vingut Joan amb la missió d'ensenyar-vos un bon camí, però vosaltres no l'heu cregut, mentre que els publicans i les dones de mala vida sí que l'han cregut. I vosaltres, ni després de veure això, encara no us en penediu ni voleu creure'l».

Lectura de la profecia de Ezequiel (Ez 18,25-28)

Esto dice el Señor: «Insistís: "No es justo el proceder del Señor". Escuchad, casa de Israel: ¿es injusto mi proceder? ¿no es más bien vuestro proceder el que es injusto? Cuando el inocente se aparta de su inocencia, comete la maldad y muere, muere por la maldad que cometió. Y cuando el malvado se convierte de la maldad que hizo y practica el derecho y la justicia, él salva su propia vida. Si recapacita y se convierte de los delitos cometidos, ciertamente vivirá y no morirá».

Salmo responsorial (24)

R. *Recuerda, Señor, tu ternura.*

Señor, enséñame tus caminos, / instrúyeme en tus sendas; / haz que camine con lealtad; / enséñame, porque tú eres mi Dios y Salvador, / y todo el día te estoy esperando. R.

Recuerda, Señor, que tu ternura / y tu misericordia son eternas; / no te acuerdes de los pecados / ni de las maldades de mi juventud; / acuérdate de mí con misericordia, / por tu bondad, Señor. R. El Señor es bueno y es recto, / y enseña el camino a los pecadores; / hace caminar a los humildes con rectitud, / enseña su camino a los humildes. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Flp 2,1-11)

Hermanos: Si queréis darme el consuelo de Cristo y aliviarme con vuestro amor, si nos une el mismo Espíritu y tenéis entrañas compasivas, dadme esta gran alegría: manteneos unánimes y concordados con un mismo amor y un mismo sentir. No obréis por rivalidad ni por ostentación, considerando por la humildad a los demás superiores a vosotros. No os encerréis en vuestros intereses, sino buscad todos el interés de los demás. Tened entre vosotros los sentimientos propios de Cristo Jesús. El cual, siendo de condición divina, no retuvo ávidamente el ser igual a Dios; al contrario, se despojó de sí mismo tomando la condición de esclavo, hecho semejante a los hombres. Y así, reconocido como hombre por su presencia, se humilló a sí mismo, hecho obediente hasta la muerte, y una muerte de cruz. Por eso Dios lo exaltó sobre todo y le concedió el Nombre sobre-todo-nombre; de modo que al nombre de Jesús toda rodilla se doble en el cielo, en la tierra, en el abismo, y toda lengua proclame: Jesucristo es Señor, para gloria de Dios Padre.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 21,28-32)

En aquel tiempo, dijo Jesús a los sumos sacerdotes y a los ancianos del pueblo: «¿Qué os parece? Un hombre tenía dos hijos. Se acercó al primero y le dijo: "Hijo, ve hoy a trabajar en la viña". Él le contestó: "No quiero". Pero después se arrepintió y fue. Se acercó al segundo y le dijo lo mismo. Él le contestó: "Voy, señor". Pero no fue. ¿Quién de los dos cumplió la voluntad de su padre?». Contestaron: «El primero».

Jesús les dijo: «En verdad os digo que los publicanos y las prostitutas van por delante de vosotros en el reino de Dios. Porque vino Juan a vosotros enseñándoos el camino de la justicia y no le creísteis; en cambio, los publicanos y prostitutas le creyeron. Y, aun después de ver esto, vosotros no os arrepentisteis ni le creísteis».

COMENTARI

Paraules i fets

MN. JOAN RODRÍGUEZ I GÓMEZ

Canonge de la Catedral de Barcelona

La dita de Jesús: «No tothom qui em diu: "Senyor, Senyor", entrarà al Regne del cel, sinó el qui compleix la voluntat del meu Pare del cel» (Mt 7,21) resumeix admirablement l'evangeli d'aquest diumenge: la paràbola dels dos fills convidats pel seu pare a treballar a la vinya (Mt 21,28-32). Per a Déu, el que compta són els fets.

En aquesta paràbola, com en moltes altres, el pare representa Déu; els fills, enviats pel pare a treballar a la seva vinya, ens representen a nosaltres; i la vinya simbolitza el Regne de Déu i la salvació que ell ens ofereix. No ens hem de desanimar quan la inèrcia, la peresa o qualsevol dificultat ens impedeixen respondre amb promptitud al Senyor. Sempre som a temps de penedir-nos i d'encaminar-nos cap a Déu. Tots coneixem persones que, igual que els publicans i les dones de mala vida de l'evangeli, en un moment determinat —potser fins i tot al darrer instant de la vida— han retornat a Déu. Ho diu el profeta Ezequiel: «Si el malvat es converteix de tots els pecats que havia comès, viurà i no morirà» (Ez 18,21; cf. 18,27).

Hem de considerar la nostra vida com una recerca constant de Déu. Diu sant Agustí, evocant la seva conversió: «Tard us he estimat, bellesa tan antiga i tan nova; tard us he estimat. Vós éreu dintre meu, i jo era fora; us cercava fora, i em llançava, deforme, sobre la bellesa de les vostres criatures. Vós éreu amb mi, però jo no era amb Vós» (Confessions, X, 27,38). El camí per trobar Déu, és a dir, per complir la seva voluntat, és ple de dificultats i de foscors. Però al fons de tota recerca del bé i de la felicitat hi ha Déu. Només cal evitar l'autosuficiència, l'orgull de creure'ns que no el necessitem.

Explica una antiga historieta que una princesa tenia un magnífic collar de perles, regal del seu pare, el rei. Un dia un corb entrà a la seva cambra i s'endugué el collar. Quan la princesa descobrí que havia desaparegut, es posà a plorar desconsoladament. El rei prometé una gran recompensa a qui trobés la joia. Un jove va creure veure el collar al fons d'un riu i es llançà a l'aigua per recuperarlo. Però el collar no hi era. Aleshores passà un vell savi i digué a tots que el collar no era al riu, sinó penjat d'una branca d'un arbre; el que es veia a l'aigua no era més que el seu reflex.

Des del naixement portem inscrit en el cor el desig de felicitat. Quan som infants ens aferrem a les joguines que més estimem i, quan ens fem grans, continuem aferrats a moltes altres coses. Però mai no quedem plenament satisfets, perquè sovint abracem només el reflex de Déu i no Déu mateix, origen de tot bé. Només ell pot saciar plenament el nostre cor. Com diu sant Agustí a l'inici de les Confessions: «Ens heu fet per a Vós, Senyor, i el nostre cor està inquiet fins que reposa en Vós» (Confessions, I, 1).

VIDA DIOCESANA

Agenda

Dia 27, a les 12.30 h. El bisbe Salvador presideix la Missa en el Santuari de Schoenstatt a Valldoreix amb motiu del centenari de la fundació de la institució.

Dia 28, a les 9.30 h. Trobada diocesana del clergat en el Bisbat. / **A les 17.30 h,** el Sr. Bisbe presideix la Missa d'inici de curs de l'escola Mare de Déu de Montserrat a la parròquia de Sant Pere de Rubí.

Dia 29, a les 17.30h Missa d'inici de curs de l'escola Sant Lluís Gonçaga a la parròquia de Sant Esteve de la Garriga. / **A les 19.30 h,** Missa d'inici de curs del Seminari diocesà a Valldoreix.

Dia 30, a les 11 h. Consell Diocesà de Càritas en el Bisbat.

Dia 2, a les 11h. Consell Episcopal amb arxiprestes en el Bisbat.

Dia 3, a les 19 h. Confirmacions a la Mare de Déu del Roser de Cerdanyola.

Dia 4, a les 11 h. el Sr. Bisbe presideix la Missa a la parròquia de Sant Fran-

Conex més sobre l'actualitat de la diòcesi aquí

cisc d'Assís de Sabadell amb motiu del jubileu franciscà. / **A les 17 h,** el Sr. Bisbe presideix la Missa a la Basílica de la Mare de Montserrat amb motiu del romiatge de l'arxiprestat de Terrassa.

Notícies

Quatre nous diaques al servei de la diòcesi de Terrassa. La Catedral del Sant Esperit de Terrassa va viure, el diumenge 20 de setembre, una jornada de festa amb l'ordenació de quatre diaques permanents al servei de la diòcesi, presidida per Mons. Salvador Cristau. El temple s'omplí de feligresos de Terrassa, Sabadell i Rubí. Hi van concelebrar seixanta ministres ordenats, entre preveres i diaques, i hi van assistir seminaristes, aspirants i candidats al diaconat de les tres diòcesis de Barcelona, Sant Fe-

liu de Llobregat i Terrassa. Els nous ordenats són Mn. Lluís Albert Laliga Díaz i Mn. Pedro Robles Moreno, de Rubí; Mn. Robert Tevar López, de Terrassa; i Mn. Enrique Rodríguez Chacón, de Sabadell.

Missa d'inici de l'escola diocesana la Salut. El bisbe de Terrassa, Mons. Salvador Cristau i Coll, va presidir el dijous 17 de setembre a la tarda la Missa d'inici de curs de l'escola diocesana Mare de Déu de la Salut, a la parròquia de la Santíssima Trinitat de Sabadell. A la celebració hi van assistir el director i l'equip directiu del centre, professors, alumnes, famílies i personal no docent.

Trobada de catequistes d'inici de curs. Dissabte 19 setembre, al matí, va tenir lloc la trobada diocesana d'inici de curs a la Basílica de la Sagrada Família de Barcelona. L'encontre s'inicià amb la celebració de la Missa a la cripta de la basílica presi-

dida pel bisbe Salvador, seguida d'una explicació catequètica de l'obra de Gaudí i una visita guiada per grups a la basílica.

Inici de curs de les germandats rocieres de Catalunya a Terrassa. Dissabte 19 de setembre, a les 18 h, el bisbe Sal-

vador va presidir la Missa amb motiu de l'inici de curs de les 21 germandats rocieres de Catalunya que formen part de la FECAC. En la seva homilia, el prelat els convidà a viure amb intensitat el curs, amb devoció a la Mare de Déu, formació cristiana i vida caritativa i social.

Presentació dels nous mossens de Montmeló. Diumenge 20 de setembre, al matí, el bisbe Salvador Cristau va presidir la Missa a la parròquia Santa Maria de Montmeló per presentar Mn. Andrés Catalán com a nou administrador parroquial amb la col·laboració dels mossens de Mollet, Mn. Francesc Jornada i Mn. Robert Escusa, que també tenen nomenament i servei a Montmeló.

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU COLL
Obispo de Terrassa

«Paz y bien». San Francisco de Asís

El próximo domingo la Iglesia celebra la fiesta de san Francisco de Asís. Y durante todo este año estamos celebrando el octavo centenario de su tránsito, es decir, de su muerte. Con este motivo la Iglesia ha proclamado un Año Jubilar hasta enero del próximo 2027. Pero esta celebración debe ser mucho más que recordar a un personaje histórico, un santo que vivió hace siglos. Han pasado ochocientos años desde aquel 3 de octubre de 1226 en que Francisco entregó su alma al Señor, pero su testimonio sigue vivo, y para nosotros es una oportunidad para volver la mirada hacia un hermano nuestro que supo descubrir la presencia de Dios en la sencillez, en los pequeños, en la fraternidad y en la creación y, sobre todo, en Jesucristo.

Francisco nació en un tiempo marcado por las diferencias y los conflictos. Sin embargo, su vida tomó un rumbo nuevo cuando decidió vivir el Evangelio con radicalidad, desprendiéndose de lo que le alejaba de lo esencial y acercándose a aquellos que más necesitaban ser acogidos. Su camino fue el de la sencillez, la pobreza, la alegría y la fraternidad.

Hoy, tantos años después, su testimonio sigue interpelándonos. En un mundo que a menudo nos invita a acumular, competir y buscar el éxito personal, Francisco nos recuerda que los cristianos tenemos la necesidad de ir a lo esencial; el valor de vivir con menos para poder amar más; de mirar al otro no como un extraño sino como un hermano; y de cuidar la tierra como de una casa que compartimos y que hemos recibido como un don.

Francisco no se limitó a admirar a Jesús; quiso seguirle, vivir como Él y poner el Evangelio en el centro de su existencia. Descubrió que la verdadera felicidad no estaba en tener más, en ser reconocido o acumular poder, sino en hacerse pequeño, pobre y hermano de todos. Su encuentro con un leproso fue para él una experiencia decisiva: acercarse al que sufría transformó su corazón. Y así comprendió que amar a Dios significa también acercarse al hermano, especialmente a quien nuestra sociedad puede dejar al margen. Su conocido saludo, «Paz y bien», resume de algún modo todo un estilo de vida. La paz que Francisco buscó no era solo la au-

sencia de conflictos, sino una paz nacida de un corazón reconciliado con Dios, con los demás y con la creación.

Este centenario debe ser para nosotros una invitación a renovar nuestra propia mirada, a volver a lo esencial. A recuperar la capacidad de admirarnos ante lo sencillo. A escuchar a aquellos que viven en las periferias de nuestra sociedad. A tender puentes allá donde hay divisiones. Y a preguntarnos, cada uno desde su propia realidad, qué podemos hacer para construir un mundo más fraterno, más justo y cercano al Evangelio.

Que el ejemplo de san Francisco nos ayude a andar con humildad y alegría, conscientes de que quizá no estamos llamados a solucionar todos los problemas del mundo ni a hacer grandes cosas, pero sí a hacer lo posible para cada uno, y a vivir con amor las pequeñas cosas que cada día tenemos delante.

Que san Francisco interceda por la Iglesia que tanto amó, y que podamos hacer nuestro también su espíritu de fraternidad y repetir, con la vida y no solo con las palabras: «Paz y bien».

BISBAT D TERRASSA

SEGUEIX-NOS A LES XARXES SOCIALS!!!

